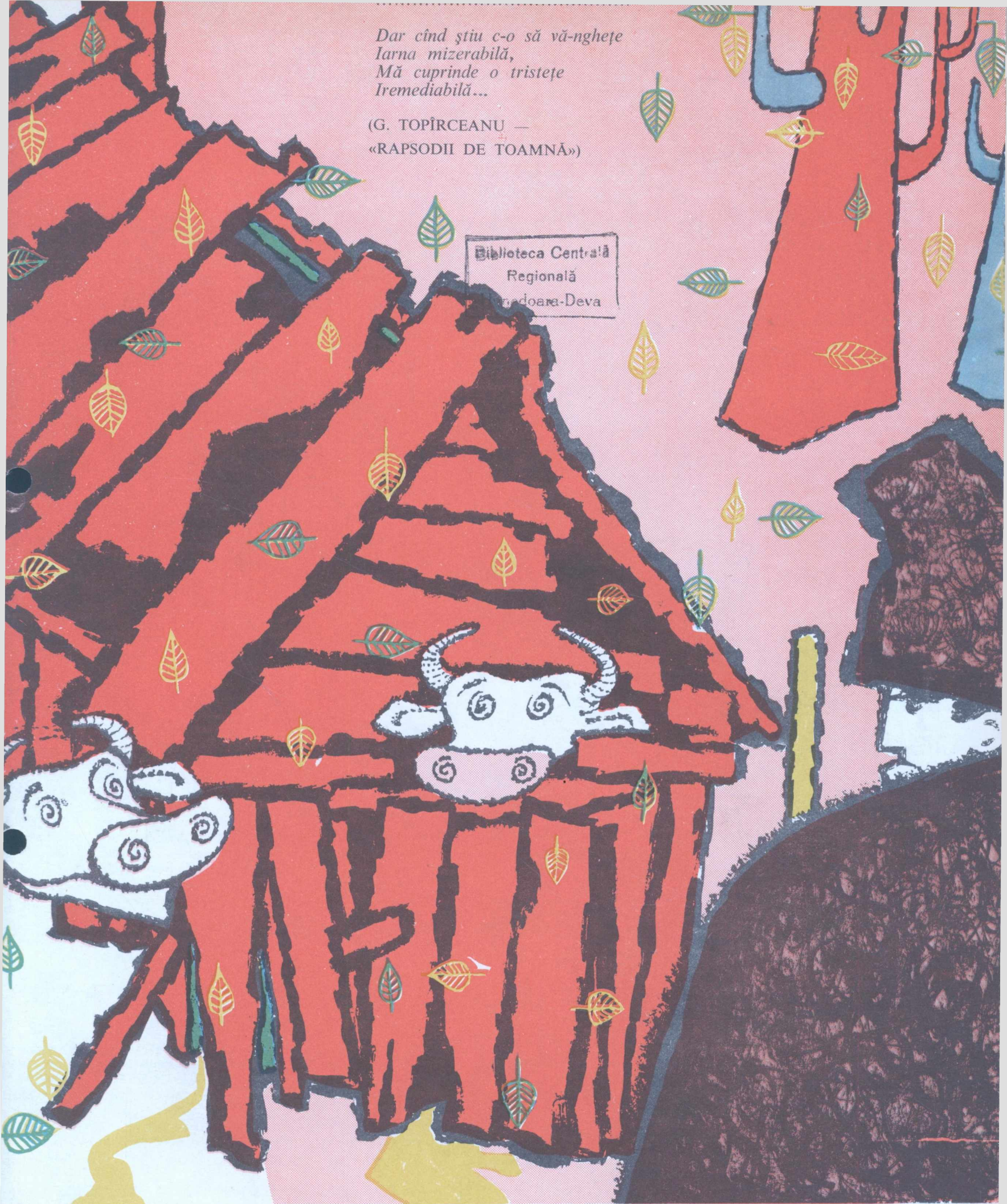

*Dar când știu c-o să vă-nghețe
Iarna mizerabilă,
Mă cuprinde o tristețe
Iremediabilă...*

(G. TOPÎRCEANU —
«RAPSODII DE TOAMNĂ»)

Biblioteca Centrală
Regională
Măgdoara-Deva

(Din ciclul «Eu și Topîrceanu») Desen de V. VASILIU

urzicea

ANUL XVI • Nr. 22 • 30 NOIEMBRIE 1964 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

DIN „DICȚIONARUL LIMBII ROMÎNE“

M (me) — Când mielul vrea să zică «mamy».
MAC — Floare cu cearcane la ochi.
MARE — Infinit intrat la apă.
MARMORĂ — Piatră cu piele de femeie.
MAHORCĂ — Tutun rău de gură.
MĂNDOLINĂ — Cobză voiajată în străinătate.
MAREE — Când i se suie mării, apa, la cap.
MALDĂR — Grămadă peste morman.
MANDARINĂ — Picol de portocală.
MACROCEFAL — Cap mare, fără să fie și un mare cap.
MACAGIU — Fachir român care calcă pe ace.
MAIMUȚE — Teatru în junglă.
MĂRGĂRITĂREL — Floare care râde cu lacrimioare.

MELC — Individ care nu-și vede coarnele fiindcă are ochii în vârful lor.
MELANCOLIE — Tristețe care provine din nici un fel de motiv.
MERIDIANE — Cozondracele pământului.
MEMORII — Amintiri care îți convin.
MINGE — Săritoare din fire.
MIREASĂ — Alba care îți face zile negre.
MIEL — Animal tricatat din propria lui lână.
MOȘIER — Persoană care minca mii de fâlcii, numai cu două maxilare.
MODĂ — Una căreia îi ești fidel, schimbînd-o.
MODESTIE — De la mine puțin, de la alții mai mult.
MÛRE — Fructe negre de ne-
 caz că nu le-a făcut mama «zmeuroaice».

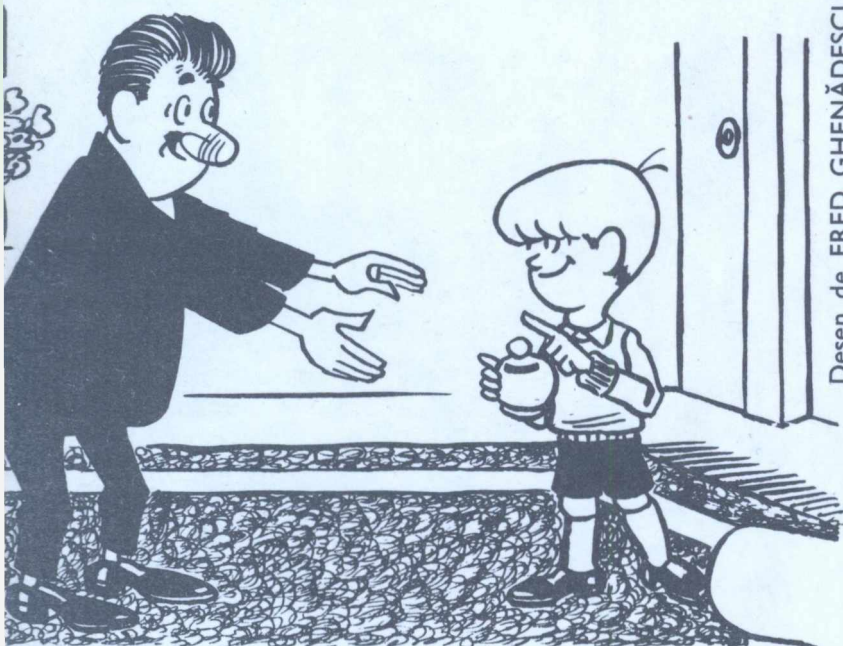
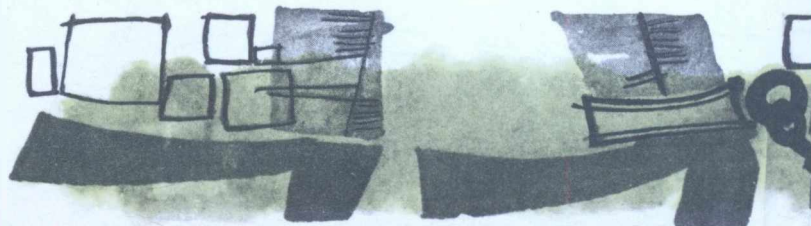
— Păreră mea, strict personală, e că — în mod excepțional — poți încerca: azi a fost văzut zîmbind...

Desen de MATTY

CONTROLUL

E geloasă foc. Și vă jur că de pomană. Dar gelozia este o boală care nu are nevoie de motiv. E o maladie cu care te naști. Și cînd mai intervin și agenți exteriori care s-o agraveze, e nenorocire. La mine au intervenit și din aștia. A primit un telefon de la un calomniator anonim că am fost văzut cu o blondă la cinematograful. De atunci s-a dublat paza. Profesiunea mea de avocat îmi cere să plec în oraș după treburi și după-amiaza. Cînd plec de acasă, dau raportul: «Mă duc la Ionescu, la Popescu și la Dumitrescu. La orele zece seara voi fi acasă». Și plec. Cum intru la Ionescu, abia apuc să-i dau bună ziua, că sună telefonul. Ionescu ridică receptorul: «Alo?... Da!» Apoi mie: «Cu dumneata!» E ea. Mă întreabă unde am pus volumul doi din «Familia Thibault». Îi spun. Peste o oră intru la Popescu. Trec cinci minute și sună telefonul. Popescu răspunde: «Alo!... Da!» Și-mi dă mie receptorul. «Alo!» E ea. Mă întreabă cît e ceasul la mine, că al ei a stat. N-a stat, eu știu că n-a stat, dar nu pot să mă enervez față de Popescu. Îi spun cît e ceasul și închid. Următorul drum îl fac la Dumitrescu. Cum intru pe ușă Dumitrescu mă anunță: «Te-a căutat soția! Dă-i urgent un telefon». Îi dau. E nervoasă: «Unde ai întîrziat?» Am întîrziat, e drept, un sfert de oră. «Era aglomerat troléibuzul! Am stat în stație». Nu e de acord. «La Dumitrescu mergi cu 83! Așa nu e aglomerat!» «Dragă, am întîrziat un sfert de oră! Ce puteam să fac într-un sfert de oră?» Își dă seama că am dreptate și tace. Continui eu: «De ce ai lăsat vorbă să-ți dau telefon?» «Adu piine!» Eu știu că avem piine. Dar trebuia să-mi spună ceva. Din cauza asta piinile se adună la noi prea multe și mîncînc întotdeauna piine veche de trei zile.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Un copil cuminte încredințează economiile lui unei persoane mai în vîrstă.
 — Bun! Am să le depun la CEC, care a împlinit 100 de ani!

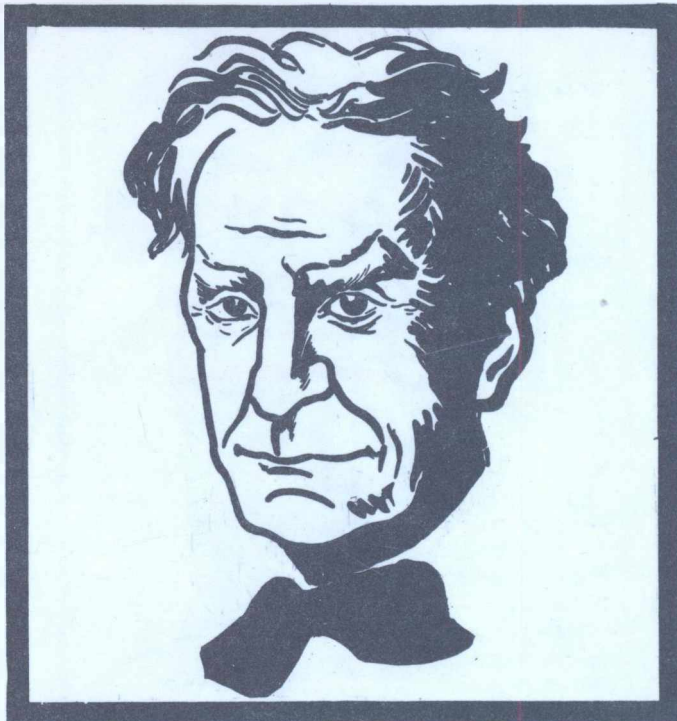
La despărțirea de RADU D. ROSETTI

Decanul de vîrstă al scriitorilor romîni a plecat dintre noi. Variata sa activitate literară și gazetărească s-a desfășurat din plin, mai cu seamă între cele două războaie, cînd pana lui inspirată a abordat, cu excepția romanului, toate formele de exprimare scriitoricească. De la poezie la note de călătorie, de la nuvelă la piesă de teatru, de la pamflet la epigramă, Radu D. Rosetti s-a dovedit de-a lungul cuprinzătoarei sale vieți un condeier cinstit și plin de demnitate.

Revista noastră îl consideră un clasic al epigramei, categorie literară în care și-a manifestat cu deosebită aciditate protestul împotriva farsei politicianiste, cît și împotriva fariseismului din modul de viață burghez.

Ne abținem să subliniem printr-un melodramatic «adio» despărțirea noastră de Radu D. Rosetti, în primul rînd pentru că opera sa ni-l păstrează mereu prezent și, în al doilea rînd, pentru că bătrînul ironist ar putea să ne răspundă de-acolo de unde se află, cu un malițios «la revedere».

MIRCEA PAVELESCU

Desen de A. DRAGOȘ (1943)

Epigrame

de RADU D. ROSETTI

politicieni

*Un cetățean v-a rupt placarda
La colțul unei străzi lipită,
Pentru motivul foarte simplu
Că «Murdăria e oprită!»*

Lui bunicu-meu

*C-am aerul lui tata mare,
Aud spunîndu-mi-se-ades;
Da, despre partea moștenirii
Cu aerul doar m-am ales.*

Unui mîncăcios

*Se explică foarte lesne
De ce creier tot पोष्टește:
Omului îi place s-aibă
Totdeauna ce-i lipsește.*

Camerei și Senatului

*N-o insult că nu mi-e felul;
Dar ciudată țară, zău:
A pus Camera spre Bellu,
Și Senatul la Muzău!*

Studentilor funcționari

*Regulamentul Facultății
Cuprinde-așa deciziuni,
Că toți studenții or să fie
Licențiați... din funcțiuni.*

Unui scriitor

*«Cît va fi patria romînă,
Ziceai, cînd începuși să scrii,
Volumul meu o să rămînă!»
Și a rămas... în librării.*

Lui Haralamb Lecca,
autorul piesei Suprema Forță

*Să-ți admir cîntata piesă,
Ieri la teatru am venit,
Și-am avut... suprema forță
S-o ascult pîn' la sfîrșit.*

Unui medic electroterapeut
Specialist în multe boli,
Lucrează scurt, frumos și rece.
Te-asează-n bae-ntre doi poli
Și dînsul încasează zece...

TELEFONIC

Acum vreo patru ani, o întreprindere din Ploiești m-a solicitat cîteva ore pe săptămînă pentru unele consultații după-amiezile. Luni, miercuri și vineri. Am acceptat. Și am început naveta. Nu e greu. București — Ploiești e o navetă ușoară. Acolo ea nu-mi dă telefon, că ar costa prea mult convorbirile. Dar știe că am o treabă în cele cîteva ore, că nici n-aș avea timp de altceva. De altfel, a și tost cu mine la Ploiești de cîteva ori, pe la început, și s-a convins. Dar cînd plec, mă conduce la Gara de Nord. Seara, un sfert de oră după sosirea trenului, trebuie să intru în casă. Ferească Dumnezeu să aibă trenul întîrziere! Noroc că în general n-are. Dar o dată a avut. A dat telefon la Biroul de informații C.F.R. și am scăpat.

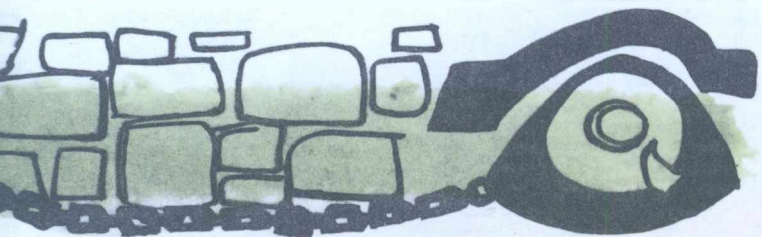
Am o viață chinuită. Cei cu care am treabă s-au obișnuit cu telefoanele ei de control și zîmbesc pe sub mustați. Mi-e rușine de dameni. Și doar îi dau totdeauna raportul, îi spun unde mă duc, și spun ce treabă am, tot, tot. Doar un singur lucru mi-am permis să nu-i spun: că de doi ani nu mai fac naveta.

Dar la gară mă conduce. Cînd pleacă trenul îi fac «pa» de la fereastră și la stația Basarab cobor. Seara, la ora fixă, sînt acasă. Luni, miercuri și vineri. O singură grijă am: să dau telefon la Biroul de informații C.F.R. să întreb dacă trenul din Ploiești nu are cumva întîrziere.

Că dacă eu intru în casă înainte de a intra trenul în gară, m-am ars!

Of, gelozia asta! Am o viață chinuită!

SADI RUDEANU

ȘTEFAN IUREȘ

Laborator

*De ce nu porți încenușate plete,
De ce profil de acvilă n-ai oare
Ca orișicare altă vrăjitoare?
Cum luași înfățișarea unei fete?*

*Din fum gălbui ce urcă în fuioare
M-aștept să văd cum sar la dans, în cete,
Bizare apariții desuete,
Să facă piruete și să zboare.*

*Dar gnomii dorm altundeva și nu le
Mai spune nimeni magice formule,
Tu ierbi nu fierbi în mari căldări de tuci.*

*Ce faci? Aș încerca în aquaforte
Portretul tău suav printre retorte
De-aș ști spre care iad ai să mă duci.*

Protestul calului

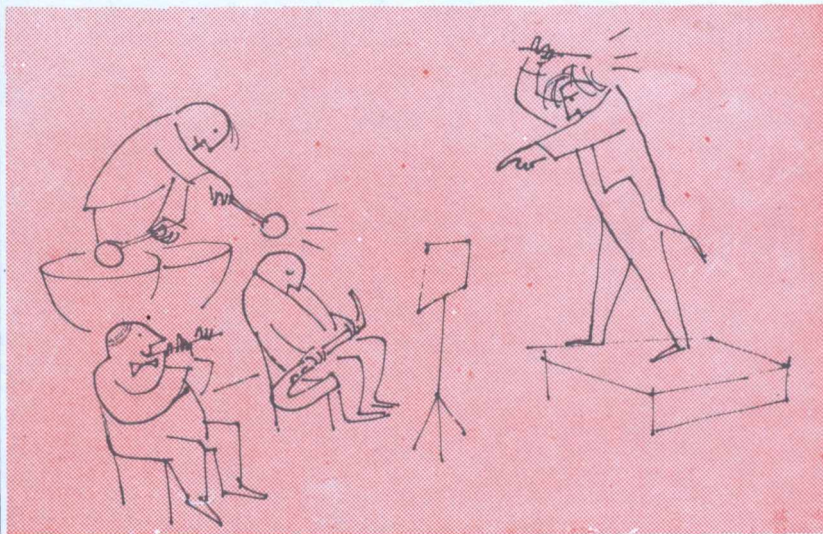
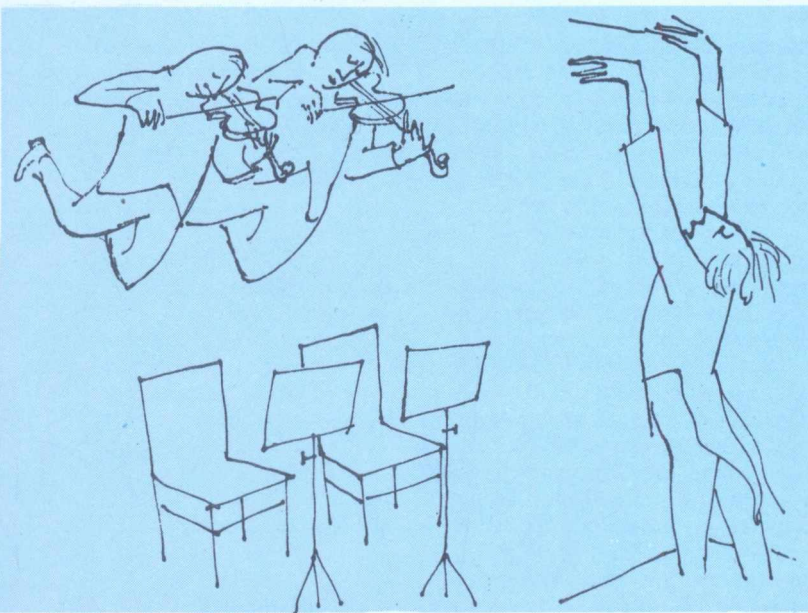
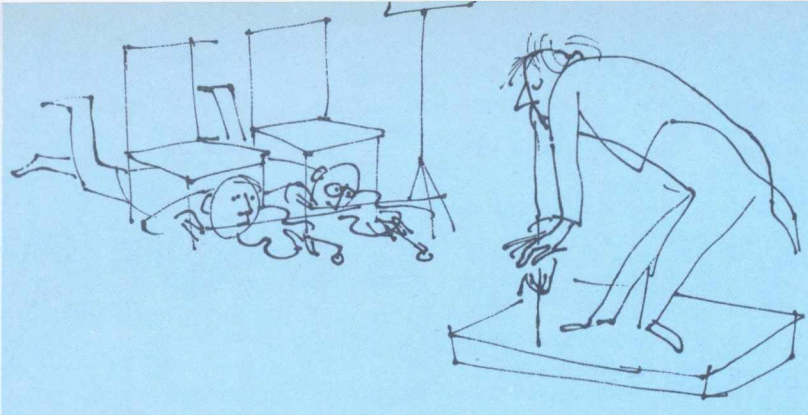
Sînt pătruns de-o stare foarte incomodă:
Nu știu cum, dar parcă n-aș mai fi la modă,
După opt milenii, este-o crudă soartă
Să mă simt de-odată dat pe linie moartă,
Eu care prin veacuri am purtat în spate
Sute de persoane spre celebritate:
Marele-Alexandru fără Ducipal
Ar fi fost un simplu pedestraș banal!
Știu c-a fost și-un rege foarte însemnat
Ce-ar fi dat pe mine propriu-i regat
Numai ca să iasă din încurcătură.
Orișicine are cît de cît cultură
Cred că-și amintește de acel arab
În conflict cu pașa pentru El-Zorab.
Pot să dau o sută de exemple care
Să mărturisească veșnica-mi valoare
Și să vă explice pentru ce cîndva
Sculptori cîzelară-nfățîșarea mea
În statui celebre unde-apar măreț
(Chiar avînd în spate cîte-un călăreț)
Armăsar-u-n spume sau acele iepe
Caracterizate literar «sirepe»
De un timp încoace sînt pe nesimțite
Cam eliminate și înlocuite
Cu ființe-abstracte, tehnice mistere,
Fără sens numite astăzi «cai-putere»...
Vizitii noștri iscusiți de ieri
Se reprofilează zilnic în șoferi,
Conducînd tractoare, «Volgi» sau camioane
Cu un ochi la frînă și-altul la taloane.
Călăreții falnici, admirați de sete,
Ne înlocuivă cu motociclete
Care, cînd e ploaie sau cînd e noroi,
Sînt mai năvălașe uneori ca noi
Și-astfel prin comploturi bine combinate
Ne evacuară lă-nceput prin sate:
Pe la plug, la arii, sau la alite munci
Cam nepotrivite, numai că de-atunci
Cu mecanizarea din agricultură
Am primit în creștet altă lovitură
Care pe-ndelete după cum văd eu
O să ne transforme-n piese de muzeu.
Unde să ne ducem oare, dragii mei?
Doar prin iarmaroace-n chip de călușei
Sau pe la vreo curte de maharajah
Ca să nu rămînem doar figuri de șab.
Pentru că plecarea noastră e silită
Răzbunarea vine și va fi cumplită:
Ea de-abia așteaptă să sosească ceasul
Cînd se va retrage cu noi și Pegasul.
Deci un ultimatum vă predau, deschis:
Ori noi să rămînem cum am fost, precis!
Ori poezii voștri se lasă de scris!

Am zis!

Calul.

P. conf. MIRCEA PAVELESCU

M U Z I C A L E

Desene de CIK DAMADIAN

Desen de GH. CHIRIAC

EA: — Ai și aprins o țigară...
EL: — Nu pot tuși dacă nu fumez!...

GROAZNICA LUPTĂ PENTRU O FEMEIE

de ARTHUR MORISSON

Cînd se căsătorii cu Simmons, madam Simmons era văduva unui oarecare Ford, plecat ca salahor pe bordul unui vas comercial, prăpădit peste citeva săptămîni cu toată încărcătura — oameni și mărfuri — în apele Capului Bunei-Speranțe. Văduva era incredințată că Providența i-a hărăzit lui Ford sfîrșitul acesta groaznic drept pedeapsă pentru greșeala de a se fi îmbarcat și pentru crima de a se fi tocmnit ca salahor, cînd era un bun meșter mecanic.

Toată lumea spunea că Simmons se poate socoti fericit că a pus mîna pe o femeie atît de vrednică. Omul acesta blînd și liniștit, cu o înfățișare tinerească și cu niște mustați lungi, moi și fără culoare, ca meseriaș era tîmplar destul de bun, dar ca om practic nu făcea nici cît o ceapă degerată. Lipsit de cusururi — se lăsase pînă și de lulea, din ziua cununiei — consoarta lui izbuti să-i infiltreze o grămadă de virtuți extra. În toate duminicile își punea pălăria-joben și se ducea la biserică unde lăsa pe talger un penny (ciupit anume de la nevastă-sa din banii cîștigați de el în timpul săptămîinii). Apoi, o dată întors acasă, își dezbrăca hainele de sărbătoare și, după ce le peria bine de față cu nevastă-sa, le orînduia frumos la locul lor, în dulap. Sîmbătă după-amiază freca răbdător și harnic cuțitele, furculițele, ghețele, almurile și geamurile. Marți seara ducea rufele la călătorie. Vineri după-masă întovărășea pe madam Simmons în piață și-i ducea coșul cu tirguieli.

Madam Simmons era o femeie plină de virtuți — și o gospodină fără pereche. Fiecare gologan rupt din cei 35 sau 36 șilingi cîștigați de bărbatu-său pe săptămîină, era bine pus, nu se știe unde. În orice caz, Tommy Simmons nu s-ar fi încumetat nici în ruptul capului să încerce măcar să afle la cît se urcă economiile. Casa scliffea de curățenie. Seara, cînd Simmons se întorcea de la lucru, nevastă-sa îi ieșea înainte cu papucii pe care trebuia să și-i încălce, țopăind cînd pe un picior, cînd pe celălalt, pe cimentul rece al antrețelului. Aceasta, fiindcă antrețelul era împărțit pe din două cu chiriașul de la parter și pentru că rogojina de pe scară făcea parte din zestrea ei, așa că n-avea nici o poftă ca bărbatu-său să i-o strice. Apoi, îl păzea cu strășnicie, tot timpul cît se spăla, ca nu cumva să stropească dușumeaua. Era prilejul cel mai nimerit să-l rușineze cu lipsa lui de

recunoștință și cu intricoșătorul său egoism.

Odinioară, îl întovărășea la negustorul de haine vechi și-i alegea costumele. Bărbații aștia sînt atît de naivi, încît cel din urmă pungaș de telal îi poate trage pe sfoară, fără ca ei să se sinchisească! Mai tîrziu însă — dădu peste ceva mai bun. Descoperise o prăvălie cu postavuri de ocazie, unde se desfăceau cupoane pe o nimica toată și-i veni numaidecît în minte să-l îmbrace ea însăși, de aci înainte, pe bărbatu-său. Zis și făcut. Madam Simmons era o femeie care nu știa de glumă.

Și chiar în aceeași după-amiază, luîndu-se după croiala hainelor purtate, se apucă să taie și să coase un costum de tweed de o culoare atît de trăsniță, că te băga în speriet.

Duminica următoare, Simmons, uluit, trebui să-și îmbrace capodopera nevesti-sii și să se ducă la biserică, înainte chiar de a-și da seama ce-i cu el. Nu prea se găsea la largul lui în hainele astea noi. Pantalonii, strînși pe pulpe gata să plesnească, se lăteau în schimb spre talie ca niște fuste. Cînd vroia să se așeze, i se părea că plutește peste un ocean de falduri și cusături aspre ca niște frînghii. Vesta îi gîdila ceafa, în timp ce gulerul surtucului se întindea de la un umăr la celălalt. Cu vremea, însă, se obișnuie să se simtă prost în confecțiunea nevesti-sii, dar nu putu să scape de glumele tovarășilor săi de lucru, fiindcă madam Simmons, pe măsură ce făcea o haină nouă, se lua după costumul vechi, așa că neajunsurile, în loc să fie înlăturate, se înmulțeau. Zadarnic se necăji Simmons să-i bage în cap că n-avea nici o bucurie c-o vede muncind atîta, că-și nenorocește ochii cusînd zi și noapte, că a dat într-o fundătură peste un croitor care coase aproape de pomană și cite și mai multe. Ea-l lăsa ce-l lăsa, apoi se repezea în el:

— Da, da, vîd că la gogoși te pricepi. Măcar de ai fi și la altele tot atît de meșter. Las-că știi! Te cunosc eu, cu minciunile tale gogonate. Parcă mult îți pasă ție dacă muncesc sau nu! Grija ta e să arunci banii pe fereastră. Du-te dracului la croitorul tău, să ia pielea de pe tine!... Așa-mi trebuie! Asta-i răsplata pentru toată truda mea!

Tommy Simmons înghiți în sec și nu mai spuse nici pis. Merse chiar cu discreția atît de departe, încît nu îndrăzni să se împotrivescă nici cînd nevastă-sa

hotări să-l și tundă.

Fericirea aceasta liniștită și senină ținu cîțiva ani.

Într-un frumos amurg de vară, aurit de soarele ce apunea, madam Simmons, cu panerul sub braț, ieși după cumpărături și-și lăsă singur bărbatul acasă. Acesta, strînse masa, spălă și puse farfuriile în dulăpior și apoi, gînditor, veni să privească la pantalonii ce-i isprăvise nevastă-sa chiar în ziua aceea. Atirnav într-un cui, lingă ușă, țepeni și fără nici o cută, etalîndu-și cu nevinovăție niște picioare prea scurte și un briu prea larg, mai larg ca întotdeauna. Și diavolul ispitei se deșteptă și începu să vorbească. Îi fu rușine lui Tommy, firește, fiindcă știa prea bine cîtă recunoștință îi datoră nevesti-sii pentru fabricarea acestor pantaloni, ca și pentru atîtea și atîtea alte bine-taceri de soiul ăsta. Dar duhul rău se grăbi să-i aducă aminte de glumele cu care era primit între prieteni, ori de cite ori venea îmbrăcat cu cite o nouă podoabă de felul ăsta.

— Aruncă-i la gunoi, îi șopti în cele din urmă diavolul. Pentru altceva nu sînt buni.

Cuprins de spaimă și scîrbit de sine însuși, Tommy vru să se

Traducere de I. LUDO

pedepsească pentru gîndurile astea necurate, spălînd încă o dată farfuriile. Apoi se îndreptă spre odăița din dos. Din capul scării, văzu că ușa de la antrețul de jos, ce dădea în stradă, rămăsese deschisă. Ca să scape de reproșurile nevesti-sii, Simmons se grăbi să coboare s-o închidă. Fără să vrea, privirea sa rătăci în stradă. Un om se plimba prin tața casei, cu ochii spre ușă. Avea un chip ars de soare, își ținea mîinile înfundate în buzunarele pantalonilor fără bretele și pe ceafă purta o beretă cu pompon de marinar. Făcînd un pas spre Tommy, individul întrebă dacă madam Simmons e acasă. Cîteva clipe, Simmons îl privi zăpăcit, apoi făcu:

— Poftim?

— Madam Ford... care-și zice azi Simmons...

Și clipi șiret din ochi — lucru pe care Simmons nici nu-l gustă, nici nu-l pricepu.

— Dumneata ești soțul ei, nu?

— Da!

Tipul își scoase luleaua din gură și se porni pe un ris plin de batjocură:

— Slavă Domnului, făcu el.

Ești tocmai omul pe care-l caut.

Și văzînd că Simmons are de gînd să închidă ușa, puse piciorul de-a curmezisul.

— Oho, mai încet, nene, zise el. Am venit să stăm de vorbă... așa, ca de la om la om... mă înțelegi!

Și încrunță teribil din sprîncene.

Tommy Simmons o băgase pe mîncă. Dar fiindcă nu putea să-nchidă ușa, n-avu încotro și trebuia să răspundă:

— Ce poftesti? Nu te cunosc!

— Așa? Atunci iartă-mă că-mi iau libertatea...

Și scoțîndu-și, cu umilință prefăcută, bereta:

— Sînt Bob Ford. Întors de pe lumea cealaltă, să nu-ți fie cu supărare. Pierdut acum cinci ani cu vaporul Moaltan. Acu, m-am întors la nevastă-mea.

În timp ce Bob vorbea, mutra lui Simmons se făcea tot mai lungă. În cele din urmă, Tommy își trecu degetele prin păr, privi la Bob, apoi spre cer, apoi strada, apoi încă o dată la Bob — dar nu știa ce să răspundă.

— Am venit după nevastă, repetă omul cu bereta. Așa că putem sta de vorbă, ca de la om la om.

Simmons își închise încetisor gura, căscată de stupefacție, și mereu cu mîna prin păr, fără să-și mai dea seama ce face, îl lăsă pe musafir să intre. În timp ce

(urmare în pag. 14—15)

Programele artistice ale căminului cultural din comuna Brînceni, raionul Alexandria, sînt alcătuite, de peste doi ani, doar din dansuri de călușari.

— Și-i spui nevasti-ti că ai fost la cămin...
— Și dacă mă întrebă ce-am văzut?
— Călușarii!

Desen de GROSU MIHAI

D-ale Bucureștiului

(Studiu neștiințific despre telefoanele publice din Capitală, urmat de concluzii)

Telefoanele publice sînt de două feluri. Normale și anormale. Telefoanele normale sînt cele care îți oferă posibilitatea unei convorbiri în condiții tehnice care nu contravin tehnicii. Introduci în aparat o monedă de 25 de bani, aștepti tonul, tonul vine imediat, formezi numărul dorit, vorbești cuviincios, după aceea spui «pa», «sal'tare», «noroc» sau «te sărut» — depinde de caz — apoi așezi receptorul în furcă și pleci bine dispus. Simplu și ieftin! 25 de bani!

Să vedem însă ce se întîmplă cînd dai peste un telefon anormal... Ducînd la ureche un receptor care, de pildă, curentează, nu numai că-ți pierе automat pofta de vorbă, dar te cuprinde și un fel de urticarie, din pricina pișcăturii electrice al cărei efect îl simți pînă-n tălpi, după care, speriat, ca un copil aflat pentru prima oară într-o gară, începi să te examinezi dacă nu cumva

ai făcut sub braț, la glezne, sau pe după ceafă un discret scurtcircuit. Simplu și ieftin! 25 de bani!...

Se mai pot întîlni și telefoane care, contra unei monede de 25 de bani, îți «livrează» patru monede de 25 de bani, adică 1 leu! Iată cum: vîzînd că nu vine tonul, reagezi receptorul în furcă. Și în acel moment, o dată cu moneda pe care inițial ai introdus-o în aparat, ies pe coloana metalică încă patru monede. Simplu și ieftin! 25 de bani! Respectivele fise le iei, și a doua zi, dînd peste un aparat care «înghite» pentru o convorbire cinci monede, poți socoti că nu ai fost păgubit. Simplu și ieftin! Tot 25 de bani!

Sînt însă și cazuri cînd poți vorbi de la un telefon public fără să te coste nici un ban (cabina telefonică nr. 19, din holul Poștei Centrale). La acest aparat tonul vine ori de cîte ori ridici receptorul din furcă, fără să mai fie necesar să introduci vreo monedă. Deci și ton, și pe gratis! Pesemne că telefonul în cauză este destinat celor care nu au la îndemîna monede de 25 de bani. Dacă e așa, atunci de ce nu s-a popularizat inovația? Pe cînd aplicarea aceluiași sistem și la fripturi? Să zicem că ai la tine doar o bancnotă de 100 lei și nici un ban mărunt. Ce te faci?... Adică, cum, P.T.T.R.-ul să aibă grijă de toate și T.A.P.L.-ul ba?

Mai sînt și telefoane cu... muzică! Acestea, de obicei, produc mari neplăceri familiale. Telefonezi acasă și-i spui nevastă că ești pe stradă la un telefon public, plasat

Nicolae Minei

PATRU PĂ

Am toată admirația față de oamenii care se pricep la oameni. Se uită doar în trecut la cîte unul și spun: «Asta trebuie să fie un contabil foarte priceput. Ai văzut cum ține cuțitul la masă?» Sau: «Ăluia nu i-aș împrumuta nici cincizeci de bani pe jumătate de ceas. Ai văzut ce mers are?» Cunosc pe cineva care ținea foarte mult să ocupe un post într-o întreprindere. A făcut o cerere, a fost primit de director, acesta a vrut să-l angajeze, dar cineva-ul meu s-a răzgîndit. Motivul: «N-am așteptat în anticameră decît două minute. Un director care primește atît de repede nu-mi inspiră încredere».

Mărturisesc cu toată umilința că eu nu știu să fac asemenea deducții subtile și că judec pe oameni după aparențe. Sînt în stare, de pildă, să consider că cel care îmbrîncește în autobuz femeile și copiii este un prost-crescut. Sau chiar că un ospătar care încarcă la socoteală este, ca să mă exprim în termenii criticii literare, un personaj negativ. În orice caz, nici în ruptul capului n-aș putea aprecia un om după felul cum merge, cum ține cuțitul sau cum soarbe din cafea.

Am alunecat pe panta acestor spovedanii din cauza unei recente experiențe. În răstimp de cîteva luni am avut despre una și aceeași persoană, trei păreri diferite. Și nu erau deosebiri de nuanță. Nu. Au fost păreri fundamental diferite, care se băteau cap în cap — prima cu a doua, a doua cu a treia și, bineînțeles, a treia cu a patra.

Prima părere. Cînd am preluat în iulie serviciul, Chiriță s-a înființat la mine și mi-a declarat:

— Tovarășe Popescu, eu sînt în urmă cu o lucrare. (Și mi-a spus care anume). Termenul de predare era în mai. Mă simt vinovat de întîrziere. Foarte vinovat.

Mă privea drept în față, cu ochii lui azurii, în care se oglindea, parcă toată puritatea cerului. Privirea era și mai lovace: «Bate-mă, spunea ea în numele lui Chiriță, omoară-mă, dă-mă afară, sînt un păcătos. Dar uite, viu și recunosc deschis culpa mea.»

Chiriță mi-a dat și unele explicații (cu gura, nu cu ochii). Din ele reieșea că nici predecesorul meu la șefia serviciului nu era cu desăvîrșire inocent de întîrzierea lucrării. «Metodele lui... înțelegeți..., felul cum muncea cu subordonații... înțelegeți..., o anumită lipsă de... înțelegeți... Dar acum, cu dumneavoastră... înțelegeți». Am înțeles. Nu ascund că atît cuvintele lui Chiriță, cît și puncte-punctele dintre ele mi-au făcut plăcere. Cine nu a fost flatat auzindu-se comparat în mod favorabil cu cel care a ocupat înainte același post să arunce în mine cu piatra!

Și iată cum mi-am format o primă părere despre Chiriță: «Un om cinstit, sincer, care își vede slăbiciunile și care vrea să muncească».

A doua părere. Au trecut zilele, au trecut săptămînile, au trecut lunile. Lucrarea lui Chiriță continua să nu-și facă apariția. Mai mult decît atît, a început să nu-și mai facă apariția la birou nici autorul ei. Avea

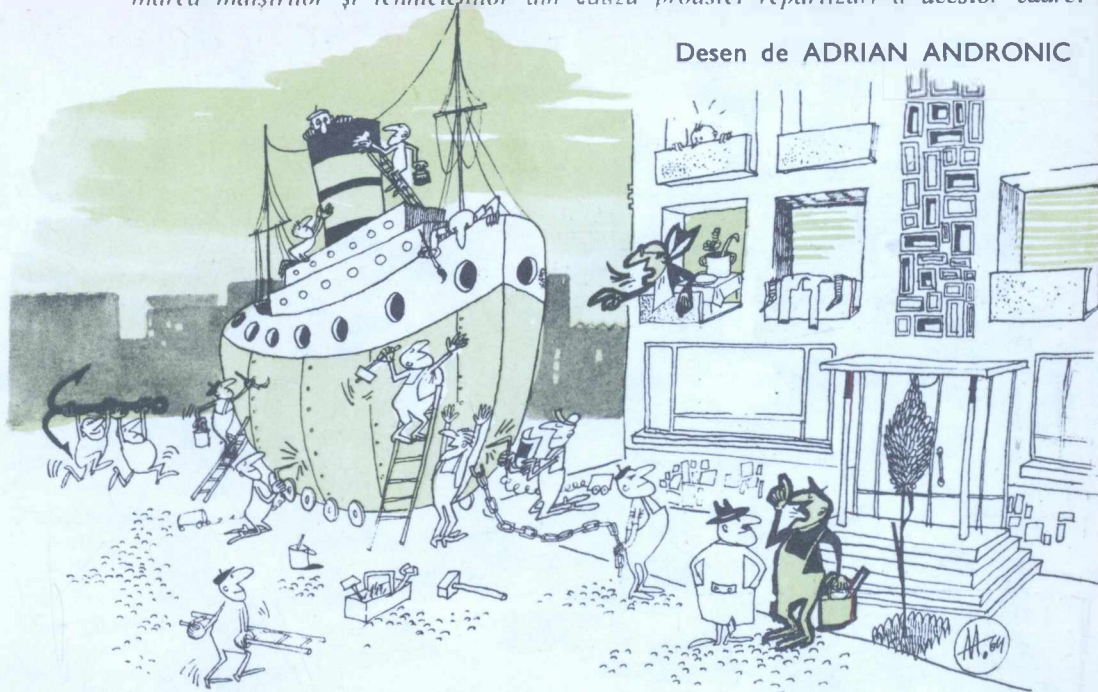
foarte mulți prieteni și tuturor li se întîmpla cîte ceva: unul se căsătorea, altul divorța, altul se îmbolnăvea, altul naștea (vreau să spun, soția lui), altul se muta în casă nouă, altul era detașat în provincie. etc. Și, indiferent care era împrejurarea în speță, toți aveau nevoie de Chiriță. Care, prin urmare, se învoia de la birou pentru a le sări în ajutor.

L-am chemat în cîteva rînduri la mine. I-am amintit de lucrare (ajunsesem în luna octombrie). L-am rugat să lase pe unii dintre prietenii lui să se descurce singuri, aducîndu-i ca argument că milioane de oameni de pe glob se căsătoresc, se mută și au copii fără asistența lui.

Chiriță mă privea azuriu, își făcea auto-critica și-și lua angajamentul să predea lucrarea. Termenul pe care și-l fixa se scurta mereu. La început fusese «în două săptămîni», apoi «săptămîna viitoare», apoi «în trei zile», apoi «mîine». Dar învoirile se

Desen de ADRIAN ANDRONIC

Tovarășul maistru ne dă niste îndrumări foarte competente; d-ai-a venit aici ca să executăm ultimele retusuri!!!

Despre afecțiune

Nemaiopomenit!

Ieri, ciinele meu... a vorbit (!)
(răspunzându-mi — pasămite —
unei tainice întrebări nerostite):

— «De ce te iubesc?
Dar... omule, e mai mult ca firească.
Nu te porți tu uman cu mine?
Nu-mi acorzi atenția ce mi se cuvine?
Tratatu-m-ai ca pe colțarii vreodată,
tirindu-mă în judecată
pentru colțul meu de spațiu locativ?
Ocarătu-m-ai că sint vindicativ,
că-s inabordabil,
că-mi plec urechea la birfe (probabil),
fost-ai în relațiile noastre viclene?
Sau... încâieratu-te-ai cu mine
pentru vreun... ciolan?»

Oricui sint gata să spun
că ești cinstit, blind și bun...
Mă îngrijești, mă mîngîi, mă alinți,
de mințit nu mă minți,
bani cu împrumut nu-mi ceri,
sfaturi infailibile nu-mi oferi;
cînd sint vesel nu-mi strigi de la obraz
(ca prietenilor tăi) că n-am haz;
cînd greșesc nu mă faci de rîs: ... «că
as dovedi creier de gîscă»,
cînd nu-ți sint pe plac nu vezi în mine
întruchipări de ierbivore blajine
(cum vezi în mai toți subordonații
fără paratrăsnet de relații)...

Nu mă înșeli, nu mă calomniezi,
ba nici consoarta chiar nu mi-o curtezi
după obiceiul vostru omenesc...
Aș putea, omule, să nu te iubesc,
să nu te ador?...»

Fiți fără grijă: — i-am altoit un picior.

G. HULUBEI

la 10 metri de stația de tramvai și că în următoarele 15 minute te prezinți la domiciliu. Și într-adevăr așa stau lucrurile. În receptor însă pătrunde, nu se știe de unde, cum, și mai ales de ce, în surdina, un twist! Drept care, pe loc, și se răspunde: «Să-ți fie rușine! Mincinosule! Ești la «Lido»! Știu eu!... N-ai decît să rămîi acolo și să dansezi cu cine-ți face plăcere, pînă faci cîrcei și varicele!...» Tranc!

Cam la fel se întîmplă, în plus are repercusiuni și asupra primei trimestriale, cînd telefonînd din oraș șefului tău de serviciu, cu intenția să-i comunici cît mai repede că ai rezolvat favorabil treburile pentru care te-a trimis la minister, în aparat, deci peste dialogul tău cu șeful, se interpune un suav gungurit femeiesc pe două voci, care fac aluzii la vigoarea lui Raf Vallone. Și din cauza celor două glasuri ce dau șefului impresia că în jurul persoanei tale se află în acel moment, în calitate de partener, două nimfe vesele, rimelate, cu toc cui și cu coafuri montante, care te împiedică să vorbești serios, aplecîndu-se peste receptor și intervenind în discuție, numai ce auzi: «Bine, tovarășe Vallone, asta... Costache! Bine! Mai discutăm noi la birou! Nu vreau să te mai rețin! Să nu și se plictisească dom'șoarele!» Tranc!

Pe cînd telefoane publice care să funcționeze nu cum le vine, ci cum se cuvine?! Adică, numai cu ton, nu și cu toane!...

DAN MANOLESCU

RERI

înmulțeau și lucrarea nu era lucrată.

Drept care mi-am format o a doua părere spre Chiriță: «Un chiulanguiu clasa întâi». A treia părere. Alaltăieri dimineața, cînd am sosit la birou, Chiriță mă aștepta la poartă. În mînă ținea un dosar, pe coperta căruia se răsfața un titlu scris în litere rotunde.

— Iată lucrarea, tovarășe Popescu! Îmi spuse el — și toată ființa lui radia o satisfacție azurie.

În lift, Chiriță mă informă că stătuse toată după-amiaza precedentă pentru a-și termina opera.

— La mine nu contează nici orele libere, nici familia, nici distracțiile, nimic. Numai serviciul!

Pronunța SERVICIUL, cu majuscule. Am vrut să-i amintesc de prietenii lui, de învoirile și de întîrzierile sale, dar nu mi-a dat răgaz. Abia am izbutit să scap de el, la ușa biroului meu.

Am citit lucrarea cu atenție. Și ce-i drept e drept, era bine făcută. Documentată, precisă, dactilografiată cu grijă — nici o pată, nici o ștersătură.

Nici nu terminasem bine lectura, cînd prin ușa întredeschisă se ivi capul lui Chiriță.

— Tovarășe Popescu, am o propunere de făcut.

Propunerea lui era să-l ajute pe Dumitrașcu în problema repartizării materialelor și să o pună la punct în două zile. Mi-a atras din nou atenția că la el nu contează nici orele libere, nici familia, nici distrac-

țiile, nimic. În afară, bineînțeles, de SERVICIU.

Nu a trecut decît o jumătate de oră și iată-l iarăși pe Chiriță în biroul meu. Avea încă o propunere: să preia lucrarea lui Mateiaș, care se îmbolnăvisese și să o ducă el pînă la capăt. L-am întrebare cînd are de gînd să facă toate astea. Mi-a ripostat că el poate munci și noaptea și că la el nu contează nici orele libere, nici etcetera, ci numai...

Peste un alt sfert de ceas, Chiriță era iar prezent cu oferta de a se ocupa peste iarnă cu cultura în glastră a glicinelor pentru birourile noastre.

— Vă dați seama, tovarășe Popescu, ce frumos o să arate totul? Un adevărat cîmp al muncii plin de flori.

Și astfel am căpătat despre el cea de a treia părere: «Un om capabil, muncitor, cu inițiativă și iubitor de frumos».

A patra părere mi-am format-o cinci minute după ultima lui vizită, cînd m-a sunat la telefon Donose:

— Ei, te pregătești, te pregătești?

— Pentru ce să mă pregătesc?

— Pentru ședința de analiză a muncii pe semestrul II. N-ai văzut afișul de jos?

Nu văzusem afișul de jos. În schimb părerea a patra despre Chiriță era scurtă: «Ce escroc!».

A cincea părere... Da, e adevărat că am anunțat numai patru. A cincea e despre mine. S-o mai formulez? Nu cred că e nevoie.

Asta-i prietenie?

— Și de ce nu e, Costică?

— Fiindcă nu mai există... ascultă-mă pe mine, Mitică! S-a dus... gata! Cruce!

Și sfîșind aerul orizontal și vertical cu castravecii degetelor uniți într-o frăție siameză, Costică își însoți acest panseu melancolic cu un zgomot sonor ieșit de pe buzele-i cărnose, zgomot certat întotdeauna cu buna cuviință.

— Ehe!... Înainte vreme, prietenia era prietenie! Cui îi spuneai ce ai pe inimă? Prietenului! Cui îi ziceai să-ți țină locul vreo trei zile? Prietenului! Cine știa că și-a rupt soacra mătura pe spinarea ta? Prietenul. Dar, cum îți spuneam... asta a fost odată... și trăia lumea, d-le! Nu ca azi. Îți ride în față, făcîndu-ți din mustață, și te trezești în ședință că începe să te lucreze, pe urmă te ia al doilea și dă-i... și dă-i... care mai de care! Și nu m-aș supăra dacă ar fi străini... că deh... străinul e străin... ce-i pasă lui de sufletul meu? De sensibilitatea mea? Dar te lovește tocmai ăla pe care îl crezi mai prieten și mai sincer! Am dreptate, Mitică?

— N-ai, Costică!

— Păi cum o să-mi dai tu mie dreptate? Întotdeauna îți place să mă contrazici! Hei! Ospătar! Încă două halbe!

— Gata, Costică! Nici o halbă... avem ședință la ora cinci!

— Lasă, frate, că n-o fi foc! Și cum îți spuneam, eu nu zic ba... nu sîntem ușă de biserică... mai greșim, că d-aia sîntem oameni... înainte vreme, dacă vroiai să atragi atenția asupra greșelilor prietenului, te duceai la șeful de serviciu și îi spuneai între patru ochi... și lasă, că îl muștruluia șeful de-i mergeau peticele... dar discret. Nu știa nimeni, nici chiar cel în cauză, că tu vrei să-l îndrepti. Pe cînd acuma, una două... ședință, bați toba să afle toți (oftează încît ospătarul, crezînd că s-a făcut curent, închide ușa). S-a dus discreția... delicatețea care a fost odată...

— Și găsești că era frumos ca, în loc să-ți spună ce avea de spus în față, să-i spună șefului în spate?

— Sigur că da. Oamenii aveau manieră... îți erau prieteni, pe cînd acuma, sub masca criticii, se ascunde dușmănia și antipatia ce mi-o poartă ba unul, ba altul. Nu zic...

vrei să mă îndrepti? Foarte bine! Mă iei de braț și haidem în oraș la o țuică, între patru ochi și acolo începe nene să mă îndrepti pînă ți-o ajunge gura la urechi... spune ce poțtești. Dacă vreau te ascult, dacă nu, salutare! Dar eu am o teorie, Mitică... nu e bine să mori de griji străine! Este, Mitică?

— Nu prea, Costică!

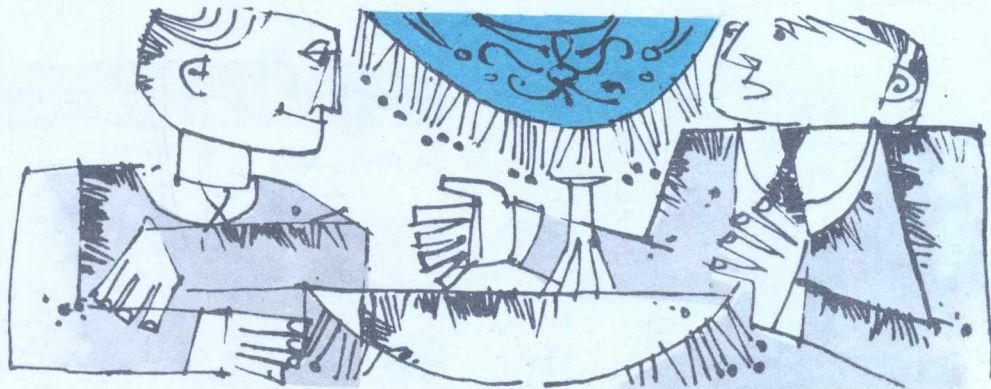
— Mă rog, asta-i părerea ta!... pe care mi-o spui aici, între patru ochi!

— Ba, ți-o spun oriunde!

— Vezi măi, Mitică, d-aia au rămas pînă în ziua de astăzi prietenii celebre! Nu ca ale noastre! (Și aici iar sunetul acela din buze certat cu buna cuviință). Păi ia gîndește-te la Castor și Polux! Hai? Ce spui? Prietenie măi, nu jucărie! Sau la Pilade cu Oreste! Și cite nu i-a făcut Pilade lui Oreste! Da'...

Aș! De ce? Fiindcă Horațiu nu îi era un prieten sincer în acest caz! Ar fi aflat toată lumea despre uneltirile lui Hamlet, piesa s-ar fi dus naibii, unchiu-său i-ar fi desfăcut contractul de priinț, Ofelia enervată s-ar fi dus să vadă un spectacol de varieteu etc. ... etc. ...

Aa... înțeleg!... Nu ți-e prieten? Dă în el fără milă, în plină ședință, să se învețe minte să-și facă datoria așa cum trebuie, nu să-și neglijeze lucrul, că nu-i întreprinderea lui tat-su! Dar mă întorc și zic: Pe al tău... pe prietenul tău, omul cu care ai fost alături și la bere și la vin... să-l lovești și mai ales într-o ședință, e... (castravecii degetelor apucă în cleștele lor o bucățică de păr cu puțin obraz) e... nu știu cum! Asta e... să știi Mitică! Hei... ospătar... plata!

discret, de nu știa nici vîntul nici pămîntul. Nu se birfeau unul pe altul în fața tuturor. Sau Horațiu cu Hamlet! Păi ăștia doi nu stăteau de vorbă seara cu umbra lui tat-su? Stăteau dar... discret. Ia închipuie-ți o ședință la castelul Elsinor! S-ar fi ridicat Horațiu și ar fi început: «Hamlet stă de vorbă cu tat-su! Hamlet se întilnește în fiecare seară cu Ofelia și își neglijează serviciul! Hamlet l-a bătut pe Polonius pînă l-a lăsat lat! După asta s-ar fi înscris la cuvînt proparul și ar fi început și ăla... că Hamlet umblă prin cimitire, că după ce pune mîna pe craniile de morți nu se spală pe mîini, că e băiat bun dar că îi lipsește o doagă și cite și mai cite!» Ia spune... mai rămînea ceva din frumusețea asta de piesă?

.....
Ora cinci. Ședință de analiză a muncii. Mitică ia cuvîntul.

— Tovarăși!... Munca tovarășului Ion Ionescu lasă mult de dorit... Costică de lingă el: «Așa Mitică! E normal... nu-și face datoria... fii drastic...»

Mitică vorbind mai departe: Iar în ceea ce privește munca de teren a tovarășului Costică Popescu... (suris feciorelnic pe figura lui Costică, ochii lăsați în jos parcă spun cu modestie: ei... lasă... lasă... fac și eu ce pot!) pot spune că e inexistentă, fiind dusă mai mult pe la cozi la cinematografe...

Un cîrfit scurt ca de cocoș sugrumat: «Miticăăă!... Și tu?»

Dar Mitică vorbea calm mai departe.

STUDIUL ASUPRA PUBLICULUI DE PREMIERĂ

1. — Aspecte generale

Parcurgînd lucrările de specialitate, am putut clasifica un număr de tipuri reprezentative ale frecventatorilor de spectacole.

De la început se impune o categorisire strictă: 1) acei care vin la spectacole cu un scop anume și 2) «ceilalți», acei ce vin doar pentru artă.

În prima categorie sînt încadrați oamenii serioși, oamenii care urmăresc un scop anume cînd cumpără un bilet de teatru. Dar și acești oameni serioși sînt, la rîndul lor, de mai multe feluri. Unii vin la spectacole, de pildă, ca să-și expună veșmintele. În această subdiviziune intră mai ales femeile.

Există și unii care vin la spectacole pentru a dovedi că sînt la curent cu fenomenul cultural. De obicei, aceștia, după ce și-au dovedit atașamentul față de fenomen, pleacă la prima pauză.

Există, de asemenea, și așa-numiții «mo-

diști». Nu e vorba de salariații cooperativelor de mode. Ne referim la acei consumatori de fenomene care își planifică în fiecare stagiune cite un autor, regizor sau actor. Studiîndu-i, poți surprinde discuții de genul acesta: «Anul ăsta am murit după Brecht». Sau: «Iată o stagiune în care Ionesco mă scoate din minți».

Cum procedează «modiștii»? Ei asaltează spectacolele regizorului Postelnicescu și apoi, ca prin farmec, îl abandonează, năpustindu-se asupra montărilor lui Tighirlu (numele de regizori sînt fictive). Rezultă de aici că Postelnicescu a intrat în «pasă neagră» și trebuie să aștepte vreo 3—4 stagiuni pînă îi vine rîndul la talent și îmbulzeală.

Mai sînt cîteva categorii enunțate de clasicii literaturii de specialitate, și anume: cei care dorm la spectacole mai bine decît acasă, cei care vin cu intîrziere și pleacă înainte de deznodămînt. Se pare că, la aceștia din urmă, clou-ul oricărui spec-

Unele întreprinderi nu se îngrijesc de căile de acces între diferite secții.

— Iar pentru protejarea transporturilor între hală și depozit am putea adopta această inovație...

OGLINZI • OGLINZI • OGLINZI

de RODICA TOTT

FRUNZA

Luna blondă și neroadă
A căzut în lac, pe-aproape
Și se-nvirte peste ape
Ca un ciine după coadă.

Către marea catastrofă
Salvatoare nechemată
Sare-o frunză de mușcată
Mică de s-o-neci în cofă.

Ajungând pe-a lumii undă
A-nțeles că-i doar părere

Și cuprinsă de durere
În adâncuri se cufundă.

Cîți «eroi» ca frunza pier
Salvind luna de pe cer.

MOTIV DIVERS

Cînd înfloresc cașii primăvara
Te bucuri pentru floarea ca de nea
Ce-și leagă de-asupra, fin, culoarea.

Eu, pentru rodul care o să-l dea.

Bu și cei șapte mag

— REPORTAJ NĂUCIFICO FANTASTIC —

Am primit, nu de mult, la redacție vizita a doi tovarăși, unul înalt, celălalt scund. Numele lor îl trecem sub tăcere, în primul rînd fiindcă noi păstrăm secretul corespondenților, și în al doilea rînd fiindcă am uitat cum îi cheamă.

— Tovarășe redactor, noi sîntem de la Fabrica de sticlă «București», s-au recomandat ei. Și au continuat cu voce puternică: Nu putem discuta cu glas tare. E un mare secret. Nu-l cunoaștem decît noi doi.

— Atît? am întrebat eu curios.
— Atît, și conducerea fabricii.
— Atît?
— Atît, și salariații întreprinderii.

Inopinata vizită începea să mă intereseze. Mi-am tras scaunul mai aproape de cei doi, cei doi și-au tras scaunele mai departe de mine, m-au măsurat de sus în jos, de jos în sus, apoi de sus în sus, fiindcă mă ridicasem în picioare, apoi s-au aplecat spre mine și mi-au șoptit complice:

— Hm!

— Aha! am răspuns eu luminat. Acum e limpede pentru ce ați venit.

Le-am mai cerut, totuși, un supliment de amănunte. Cei doi s-au conformat, au scos din buzunar amănuntele și mi le-au împărtășit pe birou.

Erau trei amănunte de mărime mijlocie, bătute la mașină, și care

sunau astfel:

Amănunt 1: Fabrica nu și-a respectat termenul de realizare a camerei de forjă la atelierul mecanic.

Amănunt 2: Fabrica nu și-a procurat din timp piesele de schimb necesare producției.

Amănunt 3: De ce n-au fost realizate amănunt 1 și amănunt 2?

Situația era critică și mă gîndeam că, deplasîndu-mă la fața locului și discutînd cu cei în cauză, situația ar putea deveni autocritică. Dar oaspeții mei mi-au tăiat firul raționamentului cu briceagul cu care tocmai îmi ungeam miere pe sandvișul cu șuncă, întrucît fiind suferind de colită, medicul mi-a interzis muștarul.

Vizitatorul cel înalt, precum și cel invers, mi-au spus:

— Tovarășe redactor, dumneata singur nu vei realiza mare lucru. Pentru a duce la bun sfîrșit planul nostru e nevoie de cei șapte magnifici!

Șapte magnifici! De unde fac eu rost de șapte magnifici? Să presupunem că eu aș fi unul! Nu prea aduc eu a magnific, dar, cu o dovadă vizată de conducerea redacției, aș putea fi crezut pe cuvînt. Dar încă șase? De unde-i scot? La «Consignația» nici urmă, magnifici din import n-am văzut în vitrine, la talcioc, or fi, dar vechi și cu defecte, și-atunci?...

Soluția a pornit de la cei doi musafiri.

— Tovarășe redactor, întrucît noi lucrăm la fabrica de sticlă, ne-am gîndit la următoarea soluție: vă construim un sistem de oglinzi multiplicante, în genul acelora din sălile oglinzilor. Introdus în acest dispozitiv, care vă va dubla, tripla, quadripla, cincina, șasena, șaptena, dumneavoastră veți apărea la fabrica noastră în chip de cei șapte magnifici.

Mi-am procurat un pistol cu apă de ploaie, l-am încercat punînd mîna pe cocoș, că mie gîină nu-mi place, m-am ospătat, apoi m-am

introdus în originalul dispozitiv de oglinzi. Iată-mă ajuns la fața locului. Omul de la «Informații» ne-a completat pentru mine șapte bonuri de intrare și iată-mă intrat în biroul inginerului-șef Scumpu. M-am recomandat pe toți șapte, i-am întins șapte mîini, el ni le-a strîns mie și ne-a rugat să iau loc. Apoi am legat firul discuției:

— Scumpe tovarășe Scumpu, (magnific magnific, dar la calambur nu renunț) am fost informați, atît eu cît și ceilalți șase tovarăși aici prezenți, că în planul M.T.O. al fabricii a figurat construcția unei camere de forjă.

— Mai figurează și acum în plan!

— Trebuia terminată încă din luna mai.

— Just!

— Și just a rămas.

— Cauze obiective.

— Numai cauze din astea?

— Și...

— Și mai ce?

— Și din celelalte...

— Și care sînt celelalte? Ne obiective!

— Păi... păi...

— Mă rog, să zicem că «păi» e primul motiv. Și al doilea?

— Să vedeți...

— Să zicem că «să vedeți» e al doilea motiv. Dar al treilea?

— Păi nu-s de ajuns două?...

Am început să fierb. De enervare mi-a sărit oglinda. Partea de sus! Ingerul-șef a deschis ochii înspăimîntat. Rămăsesem șase magnifici jumătate!

— Ce se întîmplă cu dumneata? biigui cu voce gîtuită inginerul-șef.

— Ce să se întîmple? mi-am păstrat eu sîngele rece. La auzul unor asemenea răspunsuri mi-am pierdut capul.

Între timp au sosit cafelele negre. Șapte.

— Serviți, ni s-a adresat inginerul-șef celor șase magnifici jumăte.

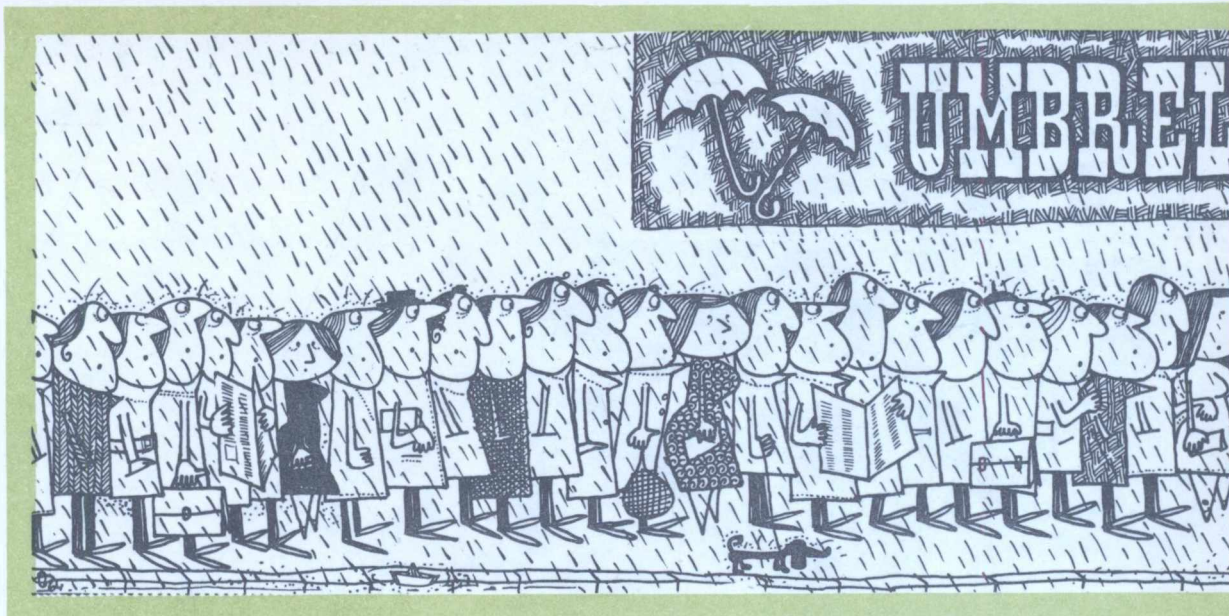
Desen de RIK AUERBACH

DILEMĂ

FĂRĂ CUVINTE

(urmarea desenului pe verso)

magnifici!

de I. AVIAN

După ce am băut șapte cafele tari, eu ne-am simțit întrucâtva mai calm și-am prins să urlu:

— Dumneata știi, tovarășe Scumpu, că această cameră de forjă este strict necesară bunei desfășurări a muncii?...

— Știu, tovarășe magnifici, răspunse acesta, încercând îngrozit să afle pe unde anume urlă magnificul decapitat.

— Să trecem la cea de a doua problemă...

— Țștia au venit la mine cu șase probleme jumătate... îngină sleit inginerul. Să-i aduc aici și pe cei de la Aprovizionare, și de la Mecanic-șef și de la Tehnic, că fiecare au contribuit la realizarea graficului de întârzieri...

Și-au apărut toți în păr, în afară de tovarășul de la Tehnic, care a apărut în chelie.

— Tovarăși, se adreseă inginerul-șef subalternilor. Vă prezint pe cei aproximativ șapte magnifici, în carne, oase și cap spart.

Noii-sosiți mă priveau năucii pe toți șapte ca pe a opta minune a lumii...

— Să trecem la problema a doua, am redeschis eu discuția. Al doilea obiectiv al planului: aprovizionarea la timp cu piese de schimb.

— La noi nu există asemenea aprovizionare!... interveni indignat un tovarăș din grup. Vreau să spun că întârzieri... poate... cauze obiective...

— Dar subiective?

— Păi...

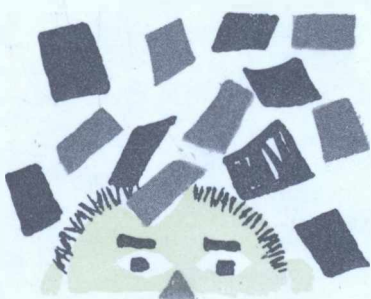
— Cunosoc! «Păi», apoi urmează «să vedeți»...

— Exact! replică triumfător tovarășul de la Aprovizionare. Sințeti deci în curent. Atunci cē mai doriți?...

M-am lovit cu palma peste frunte. Și, iritat, am nimerit alături. Peste magnificul vecin din oglindă... Și în clipa următoare, acesta dădu într-o meningită galopantă! I s-a dus capul. Și o

(urmare în pag. 14)

GHICITORI ȘI ANECDOTE

Ghicitori cu I.L.L.

Prima ghicitoare:

— Are ziduri, are sobe, dar nu-i sînt terminate zugrăvelile, tîmplăria și acoperișul. Ghici ce e?!

— E imobilul din Bacău, strada Nicolae Bălcescu nr. 4, care așa arată acum, după ce i s-a făcut de către I.L.L.... reparație capitală.

A doua ghicitoare:

— Îi plouă, se împiedică, îi anunță și sînt uitați. Îi plouă în apartamente prin acoperișul ne-terminat, se împiedică în curte de diverse materiale abandonate (șigle sparte, saci cu ciment, var, cărămizi etc.), îi anunță iarna că o să-i viziteze, iar I.L.L. nu se ocupă de ei. Ghici cine sînt?!

— Sînt locatarii numitului imobil... reparat capital.

Și ultima ghicitoare:

— Ghici ghicitoarea mea! Dacă I.L.L. Bacău arată că el nu e vinovat de această situație, ci Grupul de șantiere nr. 1 Bacău care, avînd antrepriza acestei reparații capitale, n-a executat lucrarea la timp... ghici ce se va întîmpla dacă, pînă va veni te-meinic iarna, reparația nu va fi terminată?

— La o asemenea ghicitoare nu se răspunde. La o asemenea ghicitoare, se... trage la răspundere.

Anecdote cu I.R.C.R.

Se întilnesc doi bucureșteni și se amuză spunîndu-și anecdote. Zice unul:

— Ce deosebire e între Autobaza nr. 3 I.R.T.A. din șoseaua Viilor nr. 40 și I.R.C.R. «Nicolae Bălcescu», București?

— Nu știu.

— Deosebirea e că la fiecare din aceste două întreprinderi... plouă altfel. La secția de vopsitorie a autobazei plouă prin acoperișul pe care l-a reparat prost I.R.C.R. de două ori în decurs de un an, iar la I.R.C.R. plouă... cu reclamații de la autobază, în această chestiune.

— Bună! Să-ți spun acum și eu o anecdotă. Între aceste două întreprinderi, ce asemănare e?

— Nu știu!

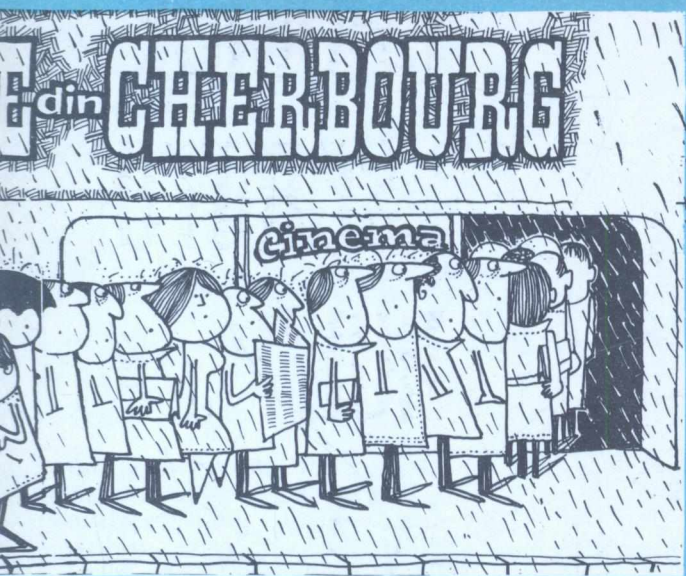
— E următoarea. La secțiile de gresat și de revizie ale autobazei există niște uși metalice pe care le-a executat prost I.R.C.R., încit nu se închid și scîrție, pe cînd la I.R.C.R., unde nu sînt uși defecte, e totuși ceva care... scîrție.

— Bună! Hai să spunem aceste anecdote și la I.R.C.R.!

— Nu! Tovarășii de-acolo n-au umor! Acești tovarășii ar avea haz dacă n-ar mai da ocazie la asemenea anecdote...

C. CRISTOBALD

Desen de OVIDIU OPRESCU

SCRISORĂ

Adunate pe nerăsuflăte

de P. LUDMILA

Vedere

— Am primit o vedere din Venetia.
— Reprezintă ceva frumos?
— Nu prea: fotografia e făcută în vremea inundației.

La redacție

— Nuvela dumitale dovedește oarecare aplicație, dar trebuie să mai citești mult, foarte mult...
— Credeți că aceasta este soluția?
— Sigur: cu cât citești mai mult, cu atât îți va rămâne mai puțin timp ca să scrii.

Gafă la bal

— Dansul următor îl dansezi cu mine, duduie Aneta?
— Dansul următor l-am dat,

dar te prezint prietenei mele, o fată foarte frumoasă.

— Eu nu vreau să dansez cu o fată foarte frumoasă. Eu vreau să dansez cu dumneata.

Naivitate

— Bărbatu-meu bea teribil și întârzie în fiecare seară.

— Și al meu întârzie, dar nu bea.

— De unde știi că nu bea?
— Sînt sigură: cînd se scoală dimineața, are o sete teribilă.

La doctor

— Ridică, te rog, piciorul stîng.

— Poftim!
— Bine! Acum, ridică, te rog, piciorul drept.

— Și eu pe ce o să mai stau?

Tovarășe comandant,

Subsemnații șoferi Mitrea Mihai, din Bd. 1 Mai 158, Radu Nicolae str. Salcîmilor 48, Onea Traian comuna Voluntari, Marinescu Cornel din Calea Rahovei 389 și Anghelescu Gh. str. Ciocîndică 12 A, cu domiciliul actual în Calea Floreasca 10, Spitalul de Urgență, etaj II, salon 3, secția «Ghips-Copci», ne-am adunat într-o ședință de lucru, pentru a înființa Asociația «Șoferii iadului».

Am elaborat și un proiect de regulament pe care vi-l supunem spre aprobare:

Art. 1. Toți conducătorii auto vor fi lăsați să circule conform aliniamentului cu pomi, pruni, meri, morcovi, praz, întrucît cu această ocazie își pot face și aprovizionările de iarnă.

Art. 2. Este interzisă cu desăvîrșire aplicarea amenzilor celor care prezintă pe loc bonul de combustibil eliberat de stațiile de aprovizionare Bufetul «Izvorul Rece», «Cerna» sau altele, ținînd seama de faptul că: o dată țuică, de două ori bere, una grasă de Cotnari, plus să mai vină două mari, fac exact cît una amendă aplicată de milițienii de la circulație și, întrucît nu se pot face două cheltuieli pentru același lucru, amendă se anulează.

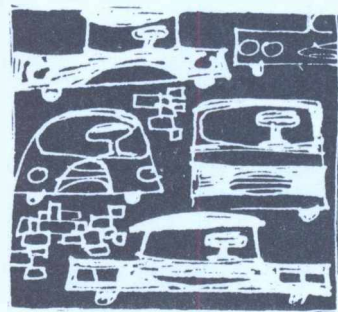
Art. 3. Este interzis milițienilor ridicarea taloanelor din carnetul de conducere, întrucît acest carnet este un bûn al statului care trebuie păstrat intact și nicidecum des-

completat prin ridicarea taloanelor, cu care ne-a înzestrat statul.

Art. 4. Toți cei care călătoresc în picioare în remorcile autocamioanelor cu știrea conducătorului auto să nu mai fie obligați de către organele de control să se așeze jos, întrucît se știe că pe locul în care cetățeanul este așezat, pot sta doi cetățeni în picioare și deci veniturile extrabugetare ale conducătorului auto cresc o dată cu numărul acestora.

Art. 5. Organul de miliție să nu mai susțină că respectivii pasageri clandestini nu sînt asigurați, pentru că nici unul nu se suie în spate pînă nu plătește cotă în față...

Art. 6. Să înceteze odată aprecierile și aluziile milițienilor de la circulație, la adresa șoferilor beți: «Cînd te duci, te duci pe dreapta, cînd te-ntorci, te-ntorci pe stînga», asta pentru că milițienii n-au de unde să știe dacă ne ducem sau dacă ne întoarcem.

Art. 7. Să se desființeze taloanele volante din carnet pe care milițienii le «mănîncă» ori de cîte ori prind vreun șofer care zboară cu mașina; asta pentru respectarea folclorului care spune că «nu tot ce zboară se mănîncă».

Art. 8. Se interzice milițienilor să ridice taloane conducătorilor auto care intră în garduri, fiindcă s-au văzut cazuri cînd pentru asemenea abateri n-au fost sancționați cei căzuți în vină. De pildă tovarășului Ieremia, care a nimerit cu oiștea în gard, nu i s-a luat nici un talon. De ce?

Art. 9. și ultimul. Se desființază articolul 131, care menționează că cei care conduc motocicletele sînt obligați să poarte cască, asta însemnînd că aceștia sînt obligați să fie cășcați. Și apoi acest articol incomodează, pentru că persoanele de pe șaua din spate sînt în multe cazuri tapate sau date cu fixativ, peste care nu se poate pune decît un singur fel de cască: cel existent la cooperativele «Igiena».

Drept care semnăm... peste trei luni fiindcă azi sîntem cu mîinile în ghips...

Pt. cont.

VLADIMIR DUDANOV
și C. GRĂDINARU

ÎNTR-O
EXPOZITIE

Desen de D. NEGREA

Desen de EUGEN TARU

Din motive de economie Anglia trebuie să renunțe la construirea în comun cu Franța a avionului «Concorde».

CETĂȚEANUL ENGLEZ: — Nu concordă!

«ZIUA STUDENTULUI» LA

Lisabona

Studentii portughezi au făcut-o boacăna rău: le-a venit în cap să organizeze «Ziua studentului».

— Cum adică, «Ziua studentului»? — s-au întrebat nelămuriți oamenii lui Salazar.

— Adică, vor să se adune ca să discute problemele care-i interesează pe ei.

— Nix! Să discute problemele care ne interesează pe noi! — au hotărât salazaristii.

Se vede cât de colo că ziua asta a studentului pica pe capul autorităților ca un cui în pantof. Altă socoteală era, dacă se organiza, de exemplu «ziua polițistului». Se discutau acolo probleme care-i interesau pe polițiști, legate de cătușe, bastoane de cauciuc și alte gaze lacrimogene. Era oarecare sfârșită. De asemenea n-ar strica să se facă «ziua jandarului». Ar mai merge, «ziua bătașului», «ziua ciomăgașului», «ziua gidelui» sau «ziua mercenarului»...

— Vor «Ziua studentului»? — răcniră amenințător oamenii lui Salazar.

— Vor.

— Bine. Să-și facă ei «Ziua

studentului». O să le facem și noi zile... fripte.

Și răzbunarea polițistilor a început să se declanșeze pe capul studenților. Mai întâi, unii n-au mai fost lăsați să intre la facultate. Apoi, alții n-au mai fost lăsați să iasă de la poliție — unde fuseseră chemați.

Cu conducătorii asociațiilor studențești s-a rezolvat simplu: au primit un permis, în baza căruia... nu mai au voie să intre în Lisabona. Poliția îi oprește la barieră. Simplu: în capitală este interzis claxonatul și intrarea frunțașilor asociațiilor studențești.

— Le mai trebuie «Ziua studentului»? — întreabă salazaristii.

— Cică le trebuie mai mult ca înainte.

— Așa? Bine!

Bine, adică rău. Așa au început arestările nocturne. În toiul nopții, te ia frumuseț și te duce la poliție.

Probabil, vor să demonstreze că, chiar dacă există ziua studentului, noaptea e deocamdată a polițistului...

Ptg.

CHOMBE „SCRITORUL“

Pentru un scriitor apariția unei lucrări proprii este un prilej de bucurie. Pentru primul ministru al Congoului, d. Moise Chombe, recenta publicare în revista «Jeune Afrique» a trei opere ale dumisale a fost, dimpotrivă, pricină de mîhnire. Căci produsele literare ale d-lui Chombe nu erau destinate să vadă lumina tiparului, ele avînd caracterul unor scrisori extrem de confidentiale.

Una este redactată cu doi ani în urmă. Într-un stil sobru, am îndrăzni să spunem chiar sec, autorul se adresa directorului Băncii de credit din Luxemburg, căruia îi încredința păstrarea unui frumuseț pachet de acțiuni al societății COGEAK, una din principalele întreprinderi cu capital străin din Katanga.

Cea de a doua scrisoare a fost trimisă în urmă cu un an și jumătate. În ea d. Chombe cerea Băncii Elvețiene din Zürich deschiderea unui cont secret pe propriul său nume.

Cam tot de atunci datează și cea de a treia operă epistolară a fostului rebel și actual prim-ministru. E cea mai amplă, cea mai patetică și cea mai interesantă din toate. Iată un mic extras concludent.

«Domnule președinte al Consiliului, prin prezenta am onoarea a vă întreba dacă țara dumneavoastră va fi dispusă să ajute Katanga să iasă din criza pe care o traversează...»

Adresantul este însuși primul-ministru al Republicii Sud-Africane, Werwoerd. Bine, dar Werwoerd nu e rasist? Ba da. Nu e dumnealui teoreticianul și practicantul apartheidului? Ba da. Iar conform apartheidului nu sînt negrii considerați niște ființe inferioare? Ba da. Și nu e d. Moise Chombe negru? Pentru a patra oară — ba da. Atunci cum de-i cerea ajutor negrul Chombe anti-negrului Werwoerd?

Explicația e simplă: rasismul e rasism și afacerile sînt afaceri. Se știe că banii nu au miros. Iată că ei nu au nici culoare. Finalul scrisorii lui Chombe ar fi putut folosi o frază, nițelunș modificată, a confratelui său în ale politicianismului veros, Cațavencu:

— Venerabile neică Verwoerd! În împrejurări ca acestea, micile pasiuni trebuie să dispară.

N. AURELIU

ȘPERTARUL

— E ziua lui nea Vasile; ce zici, îi plac garoafele?
— Nu cred, el iubește părăluțele!

Desen de FRED GHENĂDESCU

Eu și cei șapte magnifici

(urmare din pag. 10—11)

mână. Am rămas șapte magnifici cu cinci capete, patrusprezece picioare și treisprezece mâini... Arătam ca niște magnifici rămași după cutremur.

— Să continuăm, am reluat eu netulburat, răsucind spre cei prezenți cinci capete și două gâturi. Defectuoasa aprovizionare cu pieșe a avut consecințe neplăcute. Ca urmare, cuptorul automat nr. 1 a dormit șase zile. Este?

— Este!
— Sînt, că este șase! Și această stagnare a influențat negativ producția și prețul de cost! A crescut prețul de cost cu câteva procente de «păi» și «să vedeți»...

În toiul discuției, în loc să bat cu pumnul în masă, mi-am bătut cu pumnul în pîntec și vai! Un pîntec jumătate s-a făcut cioburi... În asemenea situație nu mai aveam altă ieșire decît să mă retrag onorabil. Am scos pistolul de apă și am tras un jet în planul de

aprovizionare desfășurat pe masă.

— Ce-i asta? săriră în lături cei de față.

— Ce să fie? Apă de ploaie!... Și am părăsit fabrica. Ajuns la redacție, am intrat enervat în biroul șefului meu:

— Tovarășe redactor-șef, să fim înțeleși! Pe mine m-ați angajat ca redactor, nu în calitate de magnific! Și i-am răsturnat pe birou un sac cu cioburi. Priviți ce-a rămas din mine! Dacă se simte în redacție nevoia de magnifici, angajați-i pe Raf Vallone, Yull Bryner sau pe Sophia Loren, că și dînsa e magnifică. Să meargă ei pe teren iar eu să joc în filme.

Redactorul-șef a fost de acord, dar pînă la definitivarea transferului, a hotărît ca tot eu să scriu reportajele de pe teren.

Te cred. Unde găsește el un magnific mai panoramic decît mine?

I. AVIAN

GROAZNICĂ LUPTĂ

urcau scările, duhul rău începu să-i dea iar ghes lui Simmons. Să-și închipuie, de pildă, că omul acesta e chiar Ford în carne și oase și că vrea cu tot dinadinsul să-și ia nevasta înapoi. Ei și? Ar fi el, Tommy, așa de nenorocit? Da sau ba? Gîndul pantalonilor, al farfuriilor, al călcătoresei, al alăturilor, al cuțitelor și ferestrelor, reveni în mintea lui Simmons care simți că în el începe să bată o inimă de dezertor.

Ajunși în săliță, Ford îl apucă de braț:

— Cit mai e pînă se-ntoarce?

— Aproape un ceas, cred! răspunse Simmons care-și punea și el aceeași întrebare.

Intrară.

— O, făcu Ford privind împrejur. Știi că-i nostim de tot, aici... Scaunele și masa... și... toate astea sînt ale ei... adică ale mele,

ca să vorbim deschis, ca de la om la om...

Se așeză și scoase cîteva roto-coale de fum din lulea.

— În sfîrșit, a dat Dumnezeu și s-a întors și moșul Bob Ford, cel mort pe veci... Numai că, vezi, nu prea m-am înecat — ca să zic așa... și știi pentru ce? Fiindcă m-a scos de urechi din apă, o corabie olandeză care m-a dus la San Francisco. După aceea, cîteva ani m-am zbătut și eu cum am putut, unde vrei și unde nu vrei... și acuma (aici se uită strîmb la Simmons) acuma... uite... am venit acasă.

— Ea, spuse Simmons la întîmplare, ea nu dă voie să se fumeze în casă.

— Îmi închipui, spuse celălalt, scoțîndu-și luleaua din gură. O cunosc pe Ana ca pe un cal breaz. Cum te împaci cu ea? Te pune să-i speli geamurile?

— Hm, făcu Simmons, strîmgherit... O ajut și eu cîteodată, firește.

— Așa? Și cuțitele... desigur... și tigăile astea de alamă. Las' că-i cunosc eu boala! Dar (și se sculă ca să se uite mai bine în creștetul lui Simmons) să-mi sară ochii... dacă nu te-a tuns ea... Da! Să fiu al dracului... E mîna ei... Nici nu se putea altfel...

Și nenorocitul Simmons, roșu ca sfecla, fu întors și cercetat pe față și pe dos. Apoi individul se apropie de pantalonii atîrnați la ușă și-i apucă de un crac.

— Pot să jur, făcu el, că și zorzoanele astea tot ea le-a croit. Nici dracu n-o întrece în marafeturile astea. Să n-apuc ziua de mîine dacă pantalonii ăștia nu sînt mai pociți chiar decît cei pe care îi porți.

Duhul rău deveni și mai sîcîtor.
— Dacă omul ăsta își ia nevasta înapoi, pantalonii îi va purta el.

— Ah, continuă Ford fără milă, vîd că nu s-a schimbat deloc!

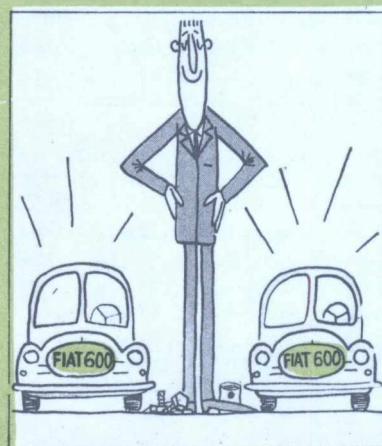
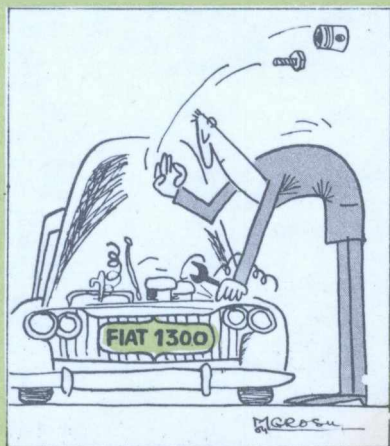
— De o oră ocupați masa, așteptați pe cineva?

— Pe dumneavoastră...

Desen de L. LIVADARU

PĂTĂNIILE LUI PĂTITU

(20)

Desen de M. GROSU

PENTRU O FEMEIE

(urmăre din pag. 5)

Ce scorpie!

Simmons începu să-și spună că nu mai are ce căuta aici. Ana era femeia lui Ford! Și femeia lui Ford trebuie să rămână. S-a isprăvit!

— Da' văd că-n loc să-ți spun pentru ce am venit, zise deodată Ford, batem apa în piuă de po-mană. O, o... nu te speria! Știu că pot și ar trebui să-mi cer dreptul meu. Dar fiindcă văd că am de-a face cu un băiat cumsecade, care își vede liniștit de gospodăria lui... uite... să mă ia dracu... dar asta o fac numai pentru dumneata... m-am hotărât să mă port urât cu nevastă-mea și s-o șterg de aici. Așa că dacă ne putem înțelege... de la om la om... Să-mi dai o despăgubire... să zicem... cinci lire... nici mai mult nici mai puțin... ha? Ce spui?

Simmons n-avea nici o para chioară în buzunar și nu se sfii să i-o spună lui Bob. De altfel, adăugă el, n-ar primi niciodată să despartă pe o femeie de soțul ei, nu! «Oricât de greu îmi vine, dar n-am încotro. E de datoria mea. Dacă unul din noi doi trebuie să plece, acela sînt eu!»

— Nu, nu, se repezi Ford să-l apuce de braț pe Simmons. Să nu faci una ca asta. Mai bine să ne înțelegem. Mai las eu, mai dai dumneata. Trei lire... Ce spui? Destul de frumos din partea mea, nu? Trei lire despăgubiri nu e moarte de om... Îmi dai trei lire și plec de aici pentru totdeauna, să înfrunt arșițele și furtunile... Dă-mi trei lire și îți jur că n-o s-o mai văd niciodată, dar niciodată, pe cea căreia i-am jurat credință. Haide... ca de la om la om... Pentru trei lire... o iau din loc... Ce mai vrei? Nu sînt om de treabă?

— De treabă e încă prea puțin spus, făcu Simmons plin de avînt. Ești mai mult decît de treabă... Ești mărinimos și nobil chiar, da, da, nobil... Dar eu nu sînt omul să mă folosesc în chip nerușinat

de bunătatea cuiva. E nevasta dumitale și n-am dreptul să mă bag între voi doi. Datoria mea de om îmi cere să plec... și uite, am și plecat...

Și dădu să iasă.

— Stai, strigă Ford, închizîndu-i drumul. Nu te pripi! Gîndește-te ce viață de ciine te așteaptă cînd n-o să mai ai nici casă, nici nevastă... Va fi vai de capul dumitale. Hai, zău, mai bine să ne înțelegem: două lire... Fie una, ca să nu zici... că... Și n-o să mai auzi de numele meu cît o să trăiești... O liră, nu-i cine știe ce greu să găsești... Pune amanet ceasornicul ăsta... O liră... și...

Fu întrerupt de o bătaie în ușă:

— Cine o fi? întrebă Ford, îngrijorat.

— Mă duc să văd, răspuse Tommy, dînd năvală spre scară.

Bob Ford îl auzi deschizînd ușa de jos. Se îndreptă spre fereastră și zări sub el, la parter, umerii unui capot cu bretele dispărînd în casă și în același timp auzi un glas femeiesc, țipînd:

— Unde fugi așa... ca un smintit... fără pălărie?

— Nu-i nimic, Ana... Nu-i nimic... Sus... sus te așteaptă cineva care vrea să-ți vorbească.

Apoi Ford zări, depărtîndu-se în goană ca să dispară în întunericul ce se cobora, o siluetă bărbătească. Era Tommy Simmons.

În trei salturi, Ford ajunse-n săliță. Nevastă-sa rămăsese jos, în prag, urmărind din ochi, zăpăcită cu totul, pe Simmons. Ford se năpusti înspre odăița din dos, deschise fereastra, sări pe acoperișul spălătoriei și de acolo în curte. Apoi, cu o încordare desperată, înclecă zidul și se pierdu în noapte.

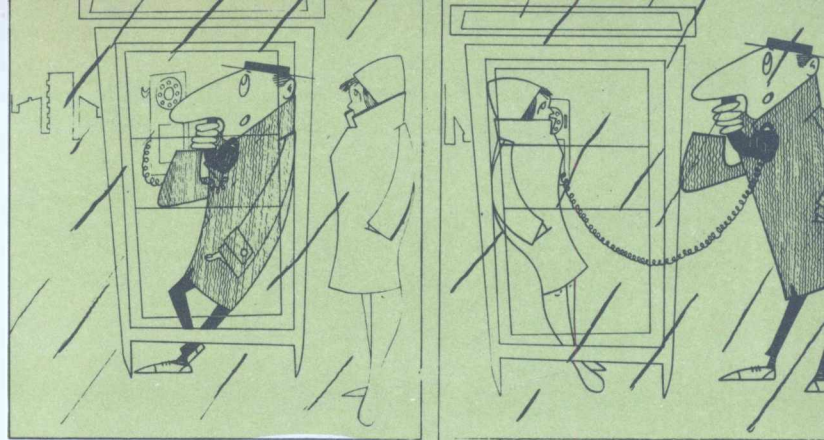
Nimeni nu-l văzuse. De aceea, purtarea ticăloasă a lui Simmons — care a fugit de acasă sub ochii nevastă-sii, a rămas pînă în ziua de astăzi o taină de nedezlegat, pentru vecini.

ARTHUR MORISSON

FĂRĂ CUVINTE

Desen de
AVRAM ANTON

Politețe

Desen de GABRIEL BRATU

Răbojul URZICII

Carburanți și lubrifianti

La Autobaza Giurgiu (pendinte de I.R.T.A. București), verificîndu-se consumurile de carburanți și lubrifianti, au fost constatate supraconsumuri la benzina.

Răspunzători: șeful autobazei, Pătuleanu Ion, și contabilul-șef Stan Octavian. Pentru stabilirea cuantumului imputațiilor, chestiunea a fost deferită tribunalului.

Definiții elementare:

Carburanții și lubrifiantii sînt niște elemente care... ard. Funcționarii neglijenți, cărora li se impută supraconsumurile de carburanți și lubrifianti, sînt niște funcționari care... se ard.

Constatîndu-li-se și alte grave abateri, șeful autobazei și contabilul-șef au fost și îndepărtați din serviciu.

Erau considerați funcționari de bază, și n-au fost nici de... autobază.

Gestionar fizionomist

Gestionarul Buricea Ion de la Cooperativa din comuna Valea Dragului (raionul Oltenița) e un... fizionomist: citește caracterul omului după figură.

U.R.C.C. Oltenița a repartizat pentru practică la această cooperativă pe tînărul Tamburu Alexandru, elev al unuia din școlile cooperativei de consum. Dar gestionarul Buricea n-a vrut să-l primească. S-a uitat, atent, la figura băiatului și a zis cu glas tare: Nu-l primesc, că fură! — și nu l-a primit pe elev la practică.

În această «figură» pe care gestionarul a făcut-o elevului, se poate «citi» (de către forul cooperativei superior) ce... caracter disciplinar urmează să aibă măsura cuvenită.

Gestionarul Buricea nu va fi probabil lăsat să creadă că — în cooperația din raionul Oltenița — el e... buricea pămîntului.

Erau asigurați... la «Dacia»

Cinci salariați ai restaurantului «Dacia» din Lugoj (responsabilul Matușca Iosif, bucătăreasa-șefă Moczan Wilma, bucătăreasa Horvath Lidia, barmanul Giucă Constantin și barmana Firicel Maria) au săvîrșit diverse incorectitudini, căutînd să-și procure venituri ilicite.

Și ce-au căutat... au găsit. Pentru aceste... procurări, au ajuns la... procuratură.

*

Un procedeu al barmanilor de la restaurantul «Dacia» din Lugoj era... diluarea băuturilor.

Diluat cu apă, coniacul «Extra», în loc de tăria legală de 42 de grade, avea numai 40, iar coniacul «Zarea», în loc de 40 de grade, avea numai 38.

Băuturile pe care acești barmani le subțiau cu apă, se numeau... diluate, pentru că diferențele de preț realizate astfel erau di... luate de ei și băgate în buzunarul lor.

*

O metodă a bucătăresei Horvath Lidia de la restaurantul «Dacia» din Lugoj era... amestecarea calităților de carne.

La o porție de friptură, în loc de 90 de grame de pulpă de porc, bucătăreasa punea numai 55 de grame de pulpă, iar pentru restul gramajului, alt soi de carne, de o calitate inferioară.

Ciupelile bucătăresei le inlesnea, tîndu-le, și ospătarul Herlea Iosif. Ulterior, el s-a căit.

S-a căit ca... latinii. Vechii latini, cînd se făceau vinovați de ceva și își cereau scuze, spuneau: mea culpa!

Așa a făcut și ospătarul Iosif cînd i s-a constatat culpa cu fripturile. Inițial, voise să nege, dar obsedat de ceea ce făcuse, s-a fisticit și a spus: mea pulpa!

C. RĂBOJ

URZICA — REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane: Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27
TIPARUL EXECUTAT LA COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCÎNTEII” — BUCUREȘTI

44.601

A. POCH 64

LIBERTATE
DEMOCRATIE

Desen de A. POCH

În Spania există 1 800 000 de analfabeți

— Poftim! Cică avem prea mulți analfabeți!...

URZICA